

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 5.

ПАРИГРАДЪ, МАЙ 1869.

БРОЙ 5.

РЕЛИГИЯ-ТА И ТЪРГОВИЯ-ТА

Двѣ погрѣшки относительно къмъ религиѣ-та владѣтъ въ свѣтъ-тъ. Едната отъ тѣзи погрѣшки е, че человекъ ако иска да бѣде набоженъ и да живѣе съвсѣмъ богоугодно, трѣба да ся оттегли отъ свѣтъ-тъ и отъ всяко свѣтско занимание и да отбѣгнува отъ всякъ свѣтскъ грѣхъ.

Друга-та погрѣшка е когато мысли нѣкой че като религиѣ-та не запрѣщава на работѣ-та на человекъ, то трѣба да е съвсѣмъ отдѣлна и никакъ ся не мѣси съ неѣ. Онѣзи които така мыслятъ казватъ, "Религиѣ-та е друго а трговіѣ-та е друго. Религиѣ-та и трговіѣ-та не бива да ся смѣсятъ."

Сега тѣзи идеи и двѣ-тъ сѣ противни на Евангелско-то поучение. Най чистый-тъ и благочестивый-тъ животъ, и най дѣятелный-тъ, прилѣжный-тъ и сполученый-тъ трговскый животъ не сѣ противоположни единъ на другый. Катадневна-та работа на Християнина е нераздѣлима отъ религиѣ-та му и трѣбаше всякога да има съвършено съгласіе между поведение-то му и вѣроисповѣданіе-то му.

Християнинъ-тъ нѣма работѣ съ онова което не може да ся върши богоугодно и благочестиво. Ако види той че работа-та му или трговіѣ-та му е таквази што да го принуждава да употрѣбѣва лѣжъ и измамъ или нѣкое друго насилуваніе на съвѣсть-та си, той е задълженъ безъ забавъ да напусне тѣзи работѣ ако и да бѣде въ неѣ прѣпитаніе-то му. Пословица-та кождо мнозина повтарятъ, "Трѣба всинца да живѣемъ," не е истинна. Азъ быхъ казалъ че по добръ да не живѣ-

емъ ако не изпълнимъ въ живѣтъ-тъ си цѣль-та за кождо Създателъ-тъ ны е създалъ.

Всяко истинско юначество ся основава вързъ тойзи принципъ. Историческо-то перо описва достохвалны-тъ дѣла на онѣзи мажѣ, които заради отечество-то си сѣ прѣзирали свое-то спокойствіе и сѣ пожертвували частный-тъ си интересъ, даже и животъ-тъ си, за ползѣ-та на други-тъ. Свѣтъ-тъ ги нарича герои и отечестволюбци. Така славимъ и въспоменуваме съ вѣчнѣ паметь свягій-тъ и доблестни-тъ мѣченици, които сѣ прѣдпочели смъртъ съ Христа нежели животъ безъ него. Така и Християнинъ-тъ въ тѣзи врѣмена, въ кождо да е странъ отъ свѣтъ-тъ и да живѣе, има нуждъ отъ сѣщія-тъ тойзи героическый духъ за постоянствуваніе въ право-то. Вѣра-та му трѣба да бѣде единъ принципъ вѣтръ въ него и независимъ отъ вѣншни обстоятелства.

Чувалъ съмъ много пѣти тѣзи думы; "Тука въ Турско трговіѣ-та не може да ся върши безъ лѣжъ." Това ако бы да е истина, тогазъ можехмы и да речемъ че тука не може человекъ да бѣде Християнинъ. Ако не може, то не е му длѣжность, защото Богъ не иска отъ никого онова което той не може. Тогава Божіи-тъ закони не сѣ всеобщи но сѣ само за нѣкои мѣста, а други-тъ сѣ исключени отъ Божіе-то управленіе. Това никой не може да мысли.

Длѣжность-та ни къмъ Бога не зависи отъ мѣсто-то дѣто живѣемъ или обстоятелства-та които ны окружавагъ, или нрави-тъ на онѣзи между които ся намѣр-

авмы. Праведный-тъ Лотъ въ Содомъ, Прѣкрасный-тъ Иосифъ при дворѣ-тъ Фараоновъ, Пророкъ Илія посрѣдъ жреци-тъ Вааловы, Пророкъ Даніилъ прѣдъ Ассирійскій-тъ Царь, и другы много при-мѣри показватъ какъ може единъ чело-вѣкъ чрѣзъ благодать-тъ Божію да про-тивостои на великы-тъ искушенія, прѣ-лести и заплашванія отъ лукаво-то дру-жество между което ся намѣрва, и да държи праведность-тъ си независимъ отъ таквызи обстоятелства. Религія-та ни не е нѣкоя дреха която споредъ *модж-та* ся крои, и всемудрый-тъ Сждія въ день-тъ на страшный-тъ сждъ нѣма да ны сжди споредъ каквито сж другы-тъ, но споредъ каквито смы ний сами.

Има таквызи заирманія между чело-вѣцты които, понеже сж основаны на кражбѣ или онеправданіе, явно сж несходны съ Христьянско-то исповѣданіе и които ги слѣдуютъ нѣматъ право да носятъ Хри-стьянско име. Таквызи сж тѣзи които про-даватъ крадени стоки, които сѣкятъ лъж-овны пари, развратители-тъ на младежи-тъ, които чрѣзъ игры, духовиты питія, сластолюбны образы, и прочее, прѣлестя-тъ млады-тъ ни и, подъ видѣ-тъ ужъ на еднѣ *цивилизация* или образование, до-вождатъ ги въ пѣть-тъ кѣмъ безчестіе и вѣчнѣ погыбель. Тѣхно-то осжждение и наказаніе отъ Бога ще е. Не говорѣжъ за тѣхъ сега, но говорѣжъ за честиѣ-тъ и законнѣ-тъ търговіѣ, и казвамъ че въ неѣ нѣма нищо което е противно на священный-тъ животъ който ся иска отъ единъ Христьянинъ, и въ всякѣ земіѣ дѣто ся търпи или позволява Христьянска-та религія тамъ може Христьянинъ-тъ честно и законно и богоугодно да ся прѣшитава.

пѣть-тъ кѣмъ Небе-то.

Кое име даде Богъ на тойзи пѣть? Иса. 35; 8.

Каквъ пѣть е? Мат. 7; 14.

Каквы хора пѣтуватъ по него? Псал. 24; 4. и Иса. 35; 8, 9, 10.

Много ли сж пѣтници-тъ които вър-ватъ по него? Мат. 7; 14.

Кѣдѣ ходи множество-то? Мат. 7; 13.

Какъ можъ да влѣзъ въ Небесный-тъ пѣть. Мат. 18; 3.

Мячно ли е да намира нѣкой тойзи пѣть? Мат. 7; 7, 8.

Нѣма ли другъ пѣть кѣмъ Небе-то?

Дѣянія 4; 12.

Прѣзъ кои врата трѣба да влѣзъ? Иоан. 10; 9.

Не можъ ли да влизамъ отъ другадѣ? Иоан. 10; 1.

Трѣба ли да ся подвизавамъ за да влѣзъ? Лука 13; 24.

Кога трѣба да наченъ това пѣтуваніе? 2 Кор. 6; 2.

Можъ ли безопасно да отлагамъ тѣзи длѣжность? Прит. 27; 1.

Кое насърденіе имамъ азъ че ще при-стигнѣ край-тъ на пѣтешествіе-то ако и да го захванъ? Ювъ 17; 9., и Иоан. 10; 28., и 1 Пет. 1; 5.

Ще можъ ли да ся одържъ въ правый-тъ пѣть безъ стараніе отъ себе си? Мат. 26; 41, и 1 Пет. 5; 8.

До кога ще трае пѣтешествіе-то? Мат. 25; 13.

Има ли нѣкое срѣдство за прѣвозеніе? Фил. 2; 12. и Евр. 12; 1.

Нѣкой ново откритъ пѣть ли е тойзи? Іер. 6; 16.

Не можъ ли да бѣдѣ измаменъ като мыслиѣ самъ си че съмъ въ правый-тъ пѣть? Прит. 14; 12., и 1 Кор. 10; 12.

Чи пѣтища само сж правы? Осія 14; 9.

Ако ся отбѣжъ отъ пѣть-тъ какъ ще го познаѣжъ? Иса. 30; 21.

Кой гласъ е тойзи? Рим. 2; 15.

Нѣма ли никое мѣсто за почиваніе по пѣть-тъ? Иоан. 9; 4.

Тойзи пѣть става ли нѣкога тъменъ? Иса. 50; 10.

Дѣ ще намирамъ видѣлинѣ? Псал. 28; 6, и 119; 105.

Пріятенъ ли е пѣть-тъ? Пса. 23; 2, и Прит. 3; 17.

Пѣтища-та на грѣхъ-тъ не сж ли и тѣ пріятны? Прит. 13; 15. 20; 17.

Имамъ ли причинѣ за страхъ и тре-петъ като мыслиѣ за свѣршваніе-то на пѣтешествіе-то? Псал. 23; 4, и Иса. 43; 2.

Каквъ наградъ ще получиѣ на край-тъ? 2 Тим. 4; 8.

Кого ще видѣжъ? Отгов. "Тогози който сѣди на прѣстоль-тъ." Откров. 5; 13. и Иоан. 3; 2.

Кои ще ми бѣдѣтъ съдружници? Мат. 8; 11.

Кои другы другары ще имамъ? Евр. 12; 22, 23, 24. и Откров. 7; 15.

Кои благопріятни думы ще чюѣжъ? Мат. 25; 21, 34.

ОБЛИЧАНІЕ-ТО НА БОЖИИ-ТЪ СИРОМАСЫ.

“Мамо, отговаря ли Богъ всякога на молитвы-тѣ ни? попытала една малка мома и чакала за отговоръ.

“Богъ отговаря, Еленко, на молитвы-тѣ ни когато тѣ бивать съгласны съ Неговъ-тѣ Святѣ волю,” отговорила майка-та. “Но защо пыташь?”

“Защото днесъ на училище-то чухъ Стоянь Петкова че ся подиграваше и ся присмиваше на малкого Величка защото ся молише Богу да му даде нѣкои новы обувки, защото е босъ, пакъ и нѣла бащѣ за да му купи обувки; Стоянь му ся присмиваше и каза: “Какъ ще му прати Богъ обувки-тѣ, съ пощѣ-тѣ ли? Какъ може да бѣде това, мамо?”

“Богъ има различни сръдства съ които да праща отговоръ на молитвы-тѣ ни. Той е всесилень; всичко е въ рѣкѣ-тѣ му и той има право да стори съ съ своето си каквото му е угодно. Той може да тури въ сърдце-то на нѣкого да подари на Величка едни новы обувки и тогазъ пакъ бы дошли отъ Бога. Наистинѣ, не бѣше ли тѣзъ сутринѣ дѣто чухъ едно момиченце да каже какво да направѣ сега съ тѣзи пары дѣто ми даде чичо Иванъ? Какво да купѣ съ тѣхъ? Сега туй момиченце има си доволно отъ всичко; има добръ бащѣ и добръ майкѣ които му купувать всичко що му трѣбува. Ако да имаше Величко тѣзи пары какво щѣше да направи съ тѣхъ? Какво мыслишь Еленко?”

“Азъ мыслиѣ че Величко щѣше да си купи обувки за зимѣ-тѣ.”

“Като е тѣй мое-то момиченце защо да не стане като ангелче Божіе, та да купи за Величка едни хубавы обувки и да му ги занесе?”

“Шегувашъ ли ся мамо? Искашъ ли да кажешъ да дамъ азъ на Величка това за което той ся моляше Богу?”

“Така, чадо мое, освѣнь ако знаешъ нѣщо подобро което можешъ да сторишь съ пары-тѣ си отъ това дѣто да облѣчешъ Божии-тѣ сиромасы, но за това да разсѣдишь ты.”

Еленка помыслила; помыслила и найсетнѣ отишла та купила обувки-тѣ и ги дала на момченце-то което бѣ ги просило отъ Бога. Мѣчно было да ся каже кое сърдце отъ двѣ-тѣ было по весело чрѣзъ това благодарѣніе. Величко много ся

възрадувалъ; но като благодарилъ на Еленкѣ, не забравилъ да благодари и Бога койго проводилъ Еленкѣ като отговоръ на молитвы-тѣ му. Тиха-та радость която свѣтеше по Еленкино-то лице явно показваше истинѣ-тѣ на Господны-тѣ думы, “По блаженно е да дава нѣкой нежелѣ да приима.”

И радость-та на майкѣ-тѣ не е была по долна, когато видѣла че ся събудили въ сърдце-то на дѣте-то и таквызи богоугодны и челоуѣколюбивы чувства които съ Божіе-то благословеніе ще приносятъ избыленъ и благодарѣтеленъ плодъ.

МѢДРЫ ИЗРЕЧЕНИЯ.

— Другий-тѣ ако е не признателень вина-та е негова, но азъ ако не давамъ, вина-та е моя. Додѣ намѣриѣ единъ благодарень трѣба да благодарѣствуемъ на мнозина които сѣ неблагодарни.

— Милостиня къмъ сиромасы-тѣ трѣба да е като масло, което тихо и безъ мѣлваніе ся прѣлива отъ единъ сѣдъ въ другъ.

Милостиня недраголюбно дадена е като прѣсчливо брашно или прѣсолено месо. Който дава милостиня не съ драго сърдце, а съ гнѣвъ и оскърбителны думы, прилича на тѣзи кракѣ които дава хубаво млѣко но послѣ съ кракѣ-тѣ си рыта, та го разсыпува.

— Когато прѣлива чаша-та ни, онова което прѣзобылува, и нѣмамы въ що да побирамы, давамы го на сиромасы-тѣ и го выкамы милостиня; трохы-тѣ които падать подъ трапезы-тѣ ни, като ги давамы на псета-та и това казвамы милостиня, като че было милостиво дѣло да давамы на други-тѣ непотрѣбно-то намъ.

КЫТАЙСКО ИСКУСТВО.

Споредъ единъ художнический журналъ, Кытайци-тѣ иматъ много любопытенъ способъ за направяніе на найчистъ лакъ, (верникъ) съ който вапсувать хартии. Правягъ тойзи лакъ отъ бубы. Когато е стигжло врѣме-то за бубы-тѣ да работятъ, т. е. да правятъ пашкулы-тѣ си, онова вещество отъ което става тѣнка-та копринена жица е вжтрѣ въ тѣла-та имъ и прилича на клей. Кытайци-тѣ ги хвърлятъ въ горещъ водѣ а послѣ чрѣзъ испареніе-то на водѣ-тѣ събиратъ тойзи клей та го употрѣбляватъ за лакъ.

КАМИЛОПАРДЪ-ТЪ.

Камилопардъ-тъ е едно животно което принадлежи га чинъ-тъ на онъзи които прѣдавкватъ, като говѣдо-то, камила-та и други. Дало му ся е това име защото прилича и на камилъ-тъ въ голѣминъ-тъ си, и на леопардъ-тъ (рысь-тъ) въ красотъ-тъ на пѣстроты-тъ си. Туземци-тъ въ мѣста-та дѣто живѣе пове-

чето го выкатъ съ друго едно име *жиррафъ*, и Европейци-тъ по нѣкога така го выкатъ.

Въ него ся виждатъ смѣсени свойства-та или особности-тъ на камиж-тъ, на говѣдо-то и на елень-тъ. Горна-та му устна нѣма бръчки, а е съвсѣмъ покрита съ космы, и много ся подава отъ ноздры-тъ на вѣнъ. Язык-тъ му е дългъ и прѣграбчивъ и, като го испуща или зема на волж-тъ си и може да го направи тѣнъкъ щото въ единъ пръстенъ да го провира, той употрѣблява това орждіе въ събиране-то на хранж-тъ си. Много пжти ся случва когато госпожи-тъ дождатъ да го гледатъ, той съ тойзи языкъ ѣзмькнува и откраднува цвѣтя-та и панделкы-тъ отъ капеллы-тъ имъ.

Въ зоологическж-тъ градинж въ Лондонъ единъ паунъ ся кършилъ съ расперенж опашкж но въ гордѣніе-то си пристѣпилъ близу при камилопардѣ-тъ който на часъ-тъ го похванжлъ съ язык-тъ си, та го въздигжлъ високо на въздух-тъ, и като искуба най хубавы-тъ му пера, спуснжлъ го, но пера-та сгрязалъ и глѣтнжлъ.

Шия-та му е много продължена, снага-та е ниска, прѣдни-тъ му крака ся виждатъ като да сж по дългы отъ задны-тъ, но косты-тъ му показватъ че задни-тъ сж единъ пръстъ по дългы; опашка-та му е дълга и има на край-тъ като пискюль отъ дебелы космы. Но най забѣлжжителна-та особность на камилопардѣ-тъ сж рогове-тъ му, които не сж куфи като рогове, но сж кости и на връх-тъ иматъ по едно копче отъ кжсы по дебелы космы като четина. Очи-тъ сж свѣтлы и хубавы и ся подаватъ на вѣнъ толкозь щото безъ да обраца главж-тъ си гледа отдирѣ си. Тази сила му е дадена отъ Създател-тъ несумѣнно за опазване-то му отъ лвъ-тъ който е естественнй-тъ му врагъ. Само-то му оръжіе за отбраненіе стои въ петы-тъ му и нѣма друго животно което има толкозь искусство въ ританіе. Бѣга добрѣ но неможе да надмине добрѣ конь, искусны-тъ ловци възсѣднжли на добры коніе лесно го пристигватъ и съ пушкж го убиватъ, но трѣба отъ близу да ги замѣрятъ, защото кожа-та му е единъ пръстъ дебела и куршумъ-тъ мячно ѣ пробива. Най голѣма-та высочина на камило-

пардѣ-тъ, колкото сж мѣрили, е осмь лакты. Въ картинкж-тъ ся прѣдставя женско-то съ теле-то си както ся видятъ въ Зоологическж-тъ градинж въ Лондонъ.

ОСТРОУМЕ-ТО НА СЛОНЪ-ТЪ.

При много-то разказванія които смы виждали като примѣры отъ остроуміе-то на животны-тъ, ето единъ за слонъ-тъ новъ примѣръ който показва расждливость-тъ на това най умно между животны-тъ.

Въ едно голѣмо звѣропазилище въ Лондонъ, народили ся бѣхж толкозь много плхове щото правехж много поврѣдж и притежатели-тъ на това мѣсто хванжли да ги гонятъ и да ги избиватъ. Единъ едъръ и старъ плхъ като видѣлъ че отврѣдъ го бѣхж обыкололи и нѣмало отъ дѣ да избѣгне, вмѣкнжлъ ся въ хоботь-тъ (носъ-тъ) на слонъ-тъ. Можемъ да си въобразимъ каквж еднж пакость и каквы болкы трѣба да е причинилъ плхъ-тъ на тѣнкж-тъ кожж която е на вѣтрѣ въ ноздри-тъ на слонъ-тъ.

Горкый-тъ слонъ и махалъ хоботь-тъ си и ся ударилъ по ребра-та съ него но напраздно, защото плхъ-тъ не излѣзъл. Послѣ той останжлъ като замьсленъ и като че пыталъ въ себе си, "Ами сега що да сторѣж?" Най сетнѣ, като че рѣшилъ былъ що да стори, той отишелъ при голѣмж-тъ бѣчвж отъ дѣто обыкновенно пїялъ водж, и като потопилъ край-тъ на хоботь-тъ си въ водж-тъ пошмѣрнжлъ та го напѣлилъ съ водж, тогазь съсь всичкж-тъ си силж исцвѣркнжлъ водж-тъ както отъ цѣркало (за пожаръ тулумба,) и разумѣва ся че плхъ-тъ ся исхвѣрлилъ съ водж-тъ наедно. Остроумнй-тъ слонъ като видѣлъ че былъ още живъ врагъ-тъ му, турилъ носъ-тъ си при него, та го смѣркнжлъ и пакъ го исцвѣркалъ четыри пжты до дѣ умрѣлъ плхъ-тъ. Слонъ-тъ тогазь тихо но съ прѣзрителенъ погледъ настѣпилъ го съ голѣмж-тъ си ногж и го смазалъ, както человекъ смазва паѣкж или друго нѣкое насѣкомо, и тогазь си замипнжлъ на другж-тъ странж.

ДОБРА СПОЛУКА,

— Споредъ едно телеграфическо извѣстіе отъ Австраліж тамо ся е намѣрило като въ камькъ злато, цѣло и чисто а тежи до седемдесетъ омы!

ДОБРО ЗА ЗЛО.

Единъ заранъ малка-та Емалия отиде при майкѣ си плачешкомъ съ единъ книгъ отъ картинки въ рѣцѣ, и рече: Виджъ любезна моя майко, Едуардъ раздра единъ листъ отъ тѣзи краснѣ книгъ койкто ми дарова дѣдо въ день-тъ на роженіе-то ми, раздра ѣкъ защото не му ѣкъ дадохъ на минутъ-тъ въ койкто ми ѣкъ поиска. Мыслѣжъ да иджъ въ стаѣж-тъ на игри-тъ, дѣто е негово-то хвърчило и да го направѣжъ на парчета, за да не смѣе вече да дере книги-тъ ми и да развали игри-тъ ми.

Не, драга моя дѣще, отговорила майка ѣ, тази работа е много лоша. Ты знаешъ че не трѣба да отдаваме зло за зло. Нашій-тъ Спаситель казва, "Правѣте добро на онѣзи що вы ненавиждатъ." Много повече трѣбва ты, Емалие, да укротявашъ ярость-тъ си противъ брата си.

Туй можешъ да извършишь много лесно, ако ся молишь Богу и го молишь заради благодать-тъ на Исуса Христа да отнеме отъ сърдце-то ти това лошо ушщаніе, и да тя укрѣпи да ся уподобишь на Господа нашего, който никога не е реклъ рѣчь съ ярость, нито е направилъ нѣкога зло нѣщо. Малка-та Емалия като размислила въ нѣколко минути, рекла: Наистинѣ, мамо, види ся че Господъ нашъ Исусъ Христосъ никога не отдаваше зло за зло.

Никога чадѣ мое, отговорила майка ѣ. Исусъ Христосъ ны научи и чрѣзь животъ-тъ си и чрѣзь думы-тъ си, да отдаваме всякога добро за зло, да правимъ добро на онѣзи що ни правятъ зло, и да имъ помагамъ когато можемъ. Той, ако и да бѣ Сынъ Божій и слѣзе отъ небето-то, и можаше лесно да истрѣби онѣзи нечестивы които го гоняхъ, но не поврѣди никога никого. И кога положижъ на главѣж-тъ му вѣнецъ отъ търніе и го бѣяли по ланиты-тъ съ плесканицы, и му ся присмивали, Той оставалъ мълчаливъ и кроткъ, "като овца безгласна прѣдъ оногосъ който ѣкъ стриже." И най послѣ като бѣ закованъ на Кръсть-тъ и прѣтърпѣ жестоки мъкы до смъртъ, произносяше рѣчи пълны съ любовь и говоряше: "Отче, прости имъ; защото не знаѣтъ що правятъ." А тѣзи нечестивы, за които ся моляше бѣхъ онѣзи които го убихъ; но гы възлюби и имъ прости: за

туй трѣба и ный да помнимъ Христа, колкото пѣти ни дождажа желаніе да отмъщавамы.

Отъ сега, любезна майко, рекло момиче-то и ронило сълзы отъ тегобж, обѣщавамъ ти ся, че отъ днесъ нѣма да поискамъ вече никогы да си отвѣрнѣжъ на брата си; но ще ся стараѣжъ да му отдавамъ добро за зло: и тогазы негли и той прѣстане отъ да мя закача и рагвала игри-тъ ми.

Захваляемъ ти, Емалие, и азъ това желѣжъ и чакамъ отъ тебе, рекла майка ѣ; защото добро-то поведеніе и добры-тъ дѣянїя иматъ голѣмо влїаніе. Да не забравишь онуй що ти казахъ днесъ рано, но да ся помолишь за да ти даде Святый Духъ кротость и нѣжностъ душевнѣжъ за благодать-тъ на Господа нашего Исуса Христа, който умрѣ за грѣхове-тъ ти.

Емалия цалувала майкѣ си, и отишла да варди книгъ-тъ си, и ся радвала много, защото ярость-та ѣ противъ брата ѣ бѣ прѣминала вече. А кога влѣзла въ стаѣж-тъ на игри-тъ намѣрила коткѣж-тъ си че играе съ опашкѣж-тъ на Едуардово-то хвърчило, и го растърева и го влачи по земѣж-тъ съ нокти-тъ си. Ахъ! котенце мое, що стори ты! извикала Емалия, като видѣла парчета-та на хартиѣж-тъ, и незабавно ся завтекла и дигнѣла хвърчило-то, та го турила на трѣпезѣж-тъ. А като сторила тѣзи добръ работѣ и сѣднѣла да си приготви уроцы-тъ за утрѣ, Едуардъ влѣзълъ тичешкомъ да земе хвърчило-то си.

Кой е буталъ хвърчило-то ми? Какъ смѣешъ ты да го буташъ, выкиналъ щомъ влѣзълъ въ стаѣж-тъ. А прѣди да му отговори сестра му, като сѣгледалъ щетѣж-тъ що му станала, зачервилъ ся тутакси отъ ярость; и като награмадилъ вързъ сестрѣжъ си въ гнѣвъ-те си бесчетны худны речи които не можъ да ви кажъ, устремилъ ся най послѣ на неѣжъ, грабнѣлъ книгъ-тъ отъ рѣцѣ-тъ ѣ, и като ѣкъ хвърлилъ на земѣж-тъ съсъ всичкѣж-тъ си силѣ, скѣсалъ книгъ-тъ ѣ, като напразно выкала бѣдна-та Емалия, не сторихъ азъ това, истинѣ ти казвамъ, не сторихъ. Тогазы Емалия хванала да плаче; и когато ся навела да земе хубавѣж-тъ си книгъ, и видѣла че была раскѣсана съвсѣмъ, едва ся удържала да не изрече много яростны и лошы думы; но като си напомнила всичко що ѣ бѣ рекла майка ѣ

прѣди малко, сѣднала наземи, мълчала и крыла лице—то си съ полж—тж си. Едуардъ не избълъ изъ стайж—тж, но сѣднълъ да поправи опашкж—тж на хвърчило—то си съ хартиѣж и вървь дѣто намѣрилъ тамо. А когато прѣстанълъ гнѣвътъ му, начинълъ да ся оскърбява за поведене—то си противъ сестрж си, и за да ся оправдае въ совѣсть—тж си, думалъ въ себе си: “Да не ми е закачала хвърчило—то, та и азъ да не раскъсамъ книгж—тж ѝ.” Но това оправданіе не можало да умири совѣсть—тж му; защото Едуардъ былъ по голѣмъ отъ сестрж си, и знаелъ добръ както и тя, че не трѣба да отдаваме зло за зло.

Слѣдъ това полека лека Емалия укротявала скърбь—тж си; но колкото тя ся гледала кротка и мирна, толкозь Едуардъ былъ смущенъ и скърбь—та му ся умножавала, колкото гледалъ че сестра му не ся виждала никакъ расърдена противъ него, за неправедно—то му докарваніе къмъ неѣж. Хвърлил единъ скрышенъ погледъ на красно повързанж—тж книгж, която стояла на колѣнѣ—тѣ на Емалиѣж раскъсана отъ безрасъднж—тж му ярость, и тогазь ся раскаялъ за тжзь своѣж работж, но было вече късно, защото не было възможно да ся поправи. Тогазь размыслилъ що ще му рече майка му, когато ся научи за поведене—то му, и какъ бы щѣла да го накаже.

А като размышлявалъ Едуардъ за това нѣщо, Емалия станала полека отъ мѣсто—то си, та обърсала очи—тѣ си и като приближила при брата си пригърнала го и молила го да ся примирять. Този пжтъ Едуардъ закачилъ да плаче: защото прѣди малко още усѣтилъ сърдце—то си докачено отъ добро—то докарваніе на сестрж си. Въ онжзь минутж грѣшка—та му ся виждала нему много по голѣма.

Недѣй плака, любезный мой брате, рекла Емалия, като приближила малко—то си лице при братово—то си. Увѣрена съмъ че никогы нѣма да повторишь онуй което стори ты днесъ. Прощавамъ ти и ти казвамъ искренно че можъ да съмъ благодарна и безъ книгж—тж си, макаръ че трѣбва да кажъ истинж—тж на мамж когато мя понята, но ще ѝ ся мољж да ти прости, и знаѣж че ще стори това, като тя види раскаянъ. Сега нека ся помжчимъ и двама—та да по правимъ хвърчило—то ти.

Ако желаѣтъ дѣца—та да живѣѣтъ въ любовь и въ миръ, нищо не спомага толко, колкото да отдавать добро за зло. Едуардъ отъ онзи день другж грыжж нѣмалъ само какъ да угождава на сестрж си, и не забравилъ лошо—то си обхожданіе къмъ неѣж, само когато събралъ малко пары и купилъ, съ волѣж—тж на майкж си, новж книгж на Емалиѣж, повързия—та ѝ много по добра была отъ другж—тж. А въ истый—тѣ день майка имъ ги накарала да научатъ слѣдующій—тѣ стихъ, който никога не забравили. “Не побѣждавай ся отъ зло—то, но съ добро—то побѣждавай зло—то.” Рим. 12; 21.

ИЗБАВЯНИЕ ОТЪ ОТРАВАНЕ—ТО.

Всякога ся радваме когато примамы извѣстие отъ спомоществователи—тѣ си което показва задоволеніе—то имъ отъ Зорницж—тж, или споменува нѣкожъ полжж вещественнж, умственнж, или духовнж койж—то сж приели отъ трудъ—тѣ ни.

Единъ отъ почтенни—тѣ ни настоятели въ Българіѣж съобщава ни че едно момче на тринадесетъ години което чрѣзь нѣкое злостастіе было ся отровило, отървалъ го отъ смърть единъ неговъ съсѣдъ, който употребилъ просты—тѣ домашни срѣдства изложены прѣди малко врѣме въ Зорницж—тж подъ заглавіе, “Важны напомнунанія,” и въ прѣминжлж—тж годинж подъ име—то “Химія за момичета—та.”

Съсѣдъ—тѣ ся вижда да е единъ отъ практически—тѣ читатели (дано имахмы петъ хыляды таквызь) които турять въ дѣйствиѣ което четжтъ. Той като е чѣлъ тѣзи ползователны съвѣты за упазваніе—то на живота припомнилъ ги, и като дошелъ та намѣрилъ злостастно—то момче въ смъртны мжкы, уста—та му склопены и зжбы—тѣ му склучени щото трѣбало съсь силж да ги отворять, то пакъ умный—тѣ тойзи съсѣдъ ся не отчаялъ но послѣдовалъ съвѣтъ—тѣ въ онжзи статіѣж, койжто бѣ чѣлъ той въ Зорницж—тж, и ето, чрѣзь Божіѣж—тж милость, болный—тѣ ся избави отъ страшнж смърть. Ето единъ наградж добрж за него, единъ радость за насъ, и едно насърдченіе и подбужданіе за всеичкы—тѣ ни читатели да внимавать въ полезны—тѣ съвѣтованія които имъ даваме, и да ги турять въ дѣйствиѣ.

РАЗНЫ СВѢДѢНІЯ.

Голѣмый-тъ желѣзень пѣть въ Америкѣ който ще съедини Нью-Йоркъ съзъ Сан-Франциско, Атлантическый-тъ Океанъ съ Тихо-то море, приближава до свършуваніе. Въ едно мѣсто дѣто мине прѣзъ голѣмый-тъ Балканъ и дѣто всякъ годинъ снѣгъ-тъ става много дълбокъ, направили сѣ надъ пѣть-тъ отъ гърѣ единъ покровъ, 8 лакты широкъ и 8 лакты высокъ, и 22 миля (7 часа) на дължинъ. Покровъ-тъ е отъ дърво; грѣды-тъ сѣ отъ най якъ-тъ дървета и сѣ искусственно еглобени и свързаны и послѣ закованы на скалж-тъ што то да не може да ги занесе вѣтръ-тъ.

— Прѣзъ Августъ на 1863 единъ корабъ на име Аделина Елиза отплувалъ отъ Бордо въ Францъ за Хонгъ-Конгъ въ Кытай, но ся е не върнѣлъ вече и отъ него извѣстіе не е имало. Но ето, отъ 14 корабници който бѣхъ въ злочестый-тъ корабъ единъ сега скоро ся е върнѣлъ да даде извѣстіе за плачевнъ-тъ сѣдѣж на другары-тъ си.

Споредъ негово-то казваніе, корабъ-тъ имъ ся е строилъ отъ единъ буріжъ въ Южно-то Море, но корабници-тъ сполучили да пристигнѣтъ съ малкж-тъ ладійкж до единъ отъ малкы-тъ коралны острове и понеже были много изнурени лѣгнжли тамъ и заспали.

Когато ся събудили намѣрили че были обыколени отъ туземцы-тъ който ги оплѣнили. Тѣзи диваци были чловѣкоядци, и убили и изяли единъ подиръ другый капитанинъ-тъ и десетина отъ корабници-тъ. Другы-тъ трима сполучили нѣкакъ си да откраднѣтъ единъ ладійкж и така да избѣгнѣтъ до друго едно островче не далечъ отъ тамъ. Двама отъ тѣхъ, изнурени отъ умореніе и гладъ, прѣдали душж и само единъ останѣлъ. Той съхранилъ животъ-тъ си отъ кореніе и трѣвы и прѣминѣлъ отъ единъ островъ до другъ, до дѣ намѣрилъ улесненіе да направи единъ салъ та на него ся качилъ и ся е прѣдалъ на широко-то море да ся гласка по вълны-тъ. Слѣдъ нѣколко дни (той самъ не знае колко врѣме е было) вѣтръ-тъ го занесъл на брѣгъ-тъ на Южнж Америкѣ, дѣто нѣкои образувани чловѣци го намѣрили и го пратили отъ тамъ на Европж.

МАЙЧИНО ВЪСПОМИНАНИЕ.

Когато бѣхъ дѣте, рекълъ еднажъ единъ добръ чловѣкъ майка ми имаше обычай да мя туря да колѣничѣж до неж и да туря рѣкж-тъ си на главѣтъ мы, като ся моляше. Прѣди да пораснѣ доволно, што то да познаѣж добро-то ѣ, за злж честь умрѣ ты и азъ оставенъ быхъ комахай на волѣ-тъ си да правѣж каквото искахъ. Както другы нѣкои тѣи и азъ имахъ наклонность къмъ развратность; но често усѣцахъ себе си възбраненъ и нѣкакъ привлечанъ на диръ отъ нѣжнж-тъ рѣкж на главѣ-тъ ми.

Когато пораснѣхъ пѣтувахъ по страны мѣста и паднѣхъ въ много искушенія; но въ гоѣжто минутж оставахъ готовъ да дамъ мѣсто на нѣкое отъ тѣзи искушенія, виждаше ся че сама-та нейна рѣка бѣше на главѣ-тъ ми, и тѣи както въ благополучно-то ми младенчество, и понѣкогы наедно съ рѣкж-тъ ѣ дохождаше и единъ гласъ въ срдце-то ми, гласъ който трѣбаше да послушамъ, и който казваше, Сыне мой, не дѣй прави това зло, нито сѣгрѣшавай противъ Бога твоего.

СТАТИСТИКА,

За Българскы-тъ Вѣстници който ся издаватъ сега въ Цариградъ.

	Екземп.
Печататъ ся отъ Зорницж-тъ	“ 2,000
Македонія	“ 1,100
Право	“ 700
Турція	“ 500
Абонати-тъ за всички сѣ:	
На Македонія въ Цариградъ	“ 74
по вѣнъ	“ 751
На Зорницж-тъ въ Цариградъ	112
по вѣнъ	“ 700
На Турція въ Цариградъ	“ 50
по вѣнъ	“ 350
На Право-то въ Цариградъ	“ 80
по вѣнъ	“ 355
	<hr/> 2497

Ето четцы-тъ на Вѣстници въ Българіѣ, което ще каже че, отъ 2800 души само единъ чете Вѣстникъ, споредъ както ся броимъ да емы седмъ милиона Народъ. Хранятъ ся добры надежды, че не ще ся мыне много врѣме когато тѣзи числа ще ся удвожтъ.

Въ Печатницж-тъ на А. Минасіаръ,
у Джамлж-ханъ.